

З а р а з

Ґреїс¹ почервоніла, як рак в окропі. Здавалося, що сонце палало прямо на даху її автівки й обдавало жаром весь салон, але насправді річ була не в цьому. Жінка мала відчуття, ніби хтось підпалив її тіло зсередини.

Поміж її грудей повільно звивалася доріжка з поту, яка нестерпно свербіла. Ґреїс ледве трималася, аби не запустити руку під сорочку й не витерти вологу геть, але вона стояла в заторі. Автівка була затиснута з усіх боків, і, для повного щастя, поруч із нею зупинилась «ауді», у якій сидів чоловік. Він вилупив очі на Ґреїс і безсоромно розглядав незнайомку. «А щоб ти, падло, дристало та й дристало, — думала вона. — Іди в сраку, в сраку, в сраку».

— Якщо ви вже встигли відчутти на собі сьогоднішню спеку, — мовила жінка на радіо, — то спішу повідомити, що, за останнім звітом кліматичного аналітичного центру «Autonomy», температура буде тільки рости...

¹ Ґреїс (Grace) — англ. «Божа милість, благодать». Ім'я героїні та оригінальна назва роману «Amazing Grace Adams» є покликаннями на християнський гімн «Amazing Grace» про духовне прозріння людини з Божої ласки. (Тут і далі прим. пер.)

Грейс завела двигун, щоб заглушити слова, та її погляд упав на годинник на панелі приладів: 12:23. Це якась помилка? Жінка перевірила час на телефоні, що лежав на пасажирському сидінні. От дідько.

Вона запізнювалася. Дуже запізнювалася. Грейс мала забрати торт «Острів любові», який їй приготували на замовлення. Торт, який вона насправді не могла собі дозволити, але на який поклала всі надії. Один, два, три, чотири... Жінка почала проговорювати недієву лічилку, яку частково пам'ятала з психологічного онлайн-курсу. Вона закинула його після перших двох сесій. Наприкінці Грейс зробила глибокий вдих. Тепер джинси прилипли до її стегон. Вона почала вовтузитися з вентиляційними отворами, знову натиснула на кнопку кондиціонера, хоча знала, що він не працює. Тепло від дешевої синтетичної тканини тільки погіршувало ситуацію, тому жінка розвела коліна якомога ширше, намагаючись отримати більше фантомного свіжого повітря.

З телефона роздався дзвінок. Лотте? Ця думка спливла сама собою, коли Грейс нахилилася до дисплея, щоб перевірити. Хоча вона й так здогадувалася, хто це міг бути. Натомість на екрані жінка побачила, як на неї дивиться насуплене обвисле обличчя. Грейс знадобилося кілька секунд, аби зрозуміти, що це її обличчя і що Кейт знову намагається зв'язатися з нею через «FaceTime». Вона відхилилася назад, ближче до дверцят з боку водія. Грейс не хотіла відповідати на дзвінок. І, хоча жінка розуміла, що Кейт не може її бачити, все одно непокоїло відчуття, ніби сестра якось спостерігала за нею. Лотте завжди

потішалася із цього її побоювання. Грейс знала заздалегідь, навіщо їй телефонує Кейт. За останні два тижні сестра залишила купу повідомлень, у які примудрилася вкласти одночасно співчуття та звинувачення: «Мама телефонувала мені й сказала, що вона намагалася зв'язатися з тобою. Вона хвилюється за тебе. Тато також. Це нечесно щодо них... Слухай, подзвони мені й дай знати, що з тобою все гаразд. Тобто я знаю, що не все гаразд, але... Ми всі стурбовані, Грейс...»

Позаду автівки хтось просигналив, і жінка озирнулася, ніби гудок було адресовано саме їй. Затор був величезним, він простягався вздовж усієї вузької дороги, що починається з підніжжя Масвелл-Гілл і закінчується біля стадіону «Емірейтс». Така дорога краще пасувала б до якогось забутого людьми села чи до середньовічних часів, але замість цього вона знову була забита робочими фургонами, міськими автобусами, автівками зі служби доставки та позашляховиками в хаотичному порядку.

— Серйозно? — сколихнула Грейс тишу авто. — Серйозно, засранцю? Яких саме дій ти очікуєш від нас?

Салон машини почав нагріватися з обох боків, і жінка відчула сморід плавленого пластику. Як так вийшло, що вони досі не зрушили ні на метр? Така ситуація нагадувала їй щось — чи книгу, чи телешоу або сценарій... Грейс не могла пригадати. Останніми днями вона ледве пам'ятала власне ім'я. Відкинувшись на сидіння, спробувала напружити мізки й згадати, що останнім часом вислизало з її думок. Але, звісно, не змогла. Це було б смішно, якби не було так

страшно. Неначе якась частина мозку випадала з голови кожного разу, коли Грейс дивилася в інший бік.

З телефона знову донісся дзвінок, і хтось протяжно просигналив. Чоловік досі витріщався на неї, в автівці наростала спека... а тепер ще й якась фігня застрягла тут і дзижчить на вухо. Об шибки билася жирна чорна муха. На скроні виступив піт, і жінка почала ляскати саму себе, бо муха атакувала її, відлітаючи рикошетами по всьому салону з несамовитою швидкістю.

Раптом у задньому вікні машини попереду себе Грейс побачила лице. Це була маленька дівчинка з брудною лялькою, затиснутою в руці. Вона дивилася на жінку не всміхаючись. У машині лунав нав'язливий ритм пісні з радіо, а кістки тремтіли від свердління, що доносилося з дорожніх робіт. І тепер муха сиділа в Грейс на щоці, на руці, у волоссі, а затор усе стояв на місці, і час летів мов навіжений. Їй не можна запізнюватися, тільки не сьогодні, про це не може бути й мови.

І це був той самий момент. З неї досить.

У горло вдарив густий чад випарів, як тільки жінка вийшла з машини. Вона схопила телефон і запхала до задньої кишені кредитну картку та двадцятифунтову купюру. Це все, що їй необхідно. Грейс не хотіла тягати свою сумку в таку спеку: вона й так одяглася не за погодою — в занадто тісні джинси, від яких ноги ніби плавилася. Жінка грюкнула дверима, навела ключі, «кляц» — двері зачинені. І пішла геть, обираючи шлях уздовж білих ліній посеред дороги. Аж тут позаду неї пролунав крик:

— Гей, крихітко! Крихітко! Що, по-твоєму, ти робиш?
Жінка зупинилася й обернулася.

Це був той самий чоловік з «ауді». Він опустив вікно та намагався перекричати гомін гудків. Грейс помітила загрозу в ревінні двигунів навколо неї, у цьому агресивному атональному звуковому просторі. Але всередині було дивне відчуття, що вона десь поза межами всього навколишнього, ніби все це її не стосується.

— Ти ж не серйозно... — Чоловік почав кричати й так активно розмахувати руками, що жінка побачила плями поту під його пахвами. — Ти маєш повернутися назад до своєї автівки! Ти не можеш залишити її тут!

Грейс відчула, як парує жар від металу машин, що стояли обабіч неї. І всміхнулася до незнайомця. Лише вустами, не очима.

— Змирись із цим, — прошепотіла вона.

Чотири місяці тому

Школа Нортмер-Парк
Лондон
N8 6TJ
nps@haringey.sch.uk

Шановні батьки чи опікуни Лотте Адамс-Керр!

Нам стало відомо, що в цьому семестрі статистика відвідування Лотте впала нижче 70 відсотків і більшість із цих пропусків не були обґрунтовані офіційною заявою. Такий показник є значно меншим від приписів департаменту освіти «Ofsted», викладених у нашому договорі між школою та батьками, що викликає велике занепокоєння.

Отже, відсутність Лотте матиме серйозний вплив на її навчання та досягнення. Як Ви знаєте, дослідження демонструють, що за кожні 19 пропущених днів вірогідність погіршення результатів GCSE зростає.

Ми просимо Вас зв'язатися зі шкільним керівництвом, щоб домовитися про термінову

зустріч із репетитором Лотте, а також із її класним керівником для обговорення проблеми якомога швидше. Дотепер ми не залучали до цієї справи жодних зовнішніх установ. Однак ми зобов'язані повідомляти про повторну або тривалу відсутність учнів.

З повагою
Джон Пауер, директор школи

Спираючись на кухонну стійку, Грейс двічі перечитала листа, але ніяк не могла його осмислити. Жінка насупилася та оглянула конверт. Їй хотілося вірити, що адміністрація припустилася помилки й надіслала листа не тій людині. Але навіть якщо так, Грейс відчувала, як тісно стає в легенях, ніби неможливо вдихнути на повні груди.

— Лотте! — покликала вона. Хоча знала, що донька сидить у своїй спальні з навушниками на голові й не може її чути. Грейс окинула поглядом свій ноутбук на столі. На екрані був гівняний японський роман, який вона переклала наполовину чи, радше сказати, половину якого досі не могла довести до пуття. Грейс навіть не хотіла думати про те, наскільки вже прострочила дедлайн. І не бажала замислюватися, що буде, якщо вона не візьме себе в руки, бо не могла дозволити собі підвести бюро перекладів. От ніяк. На іншій роботі їй платили просто смішні гроші, які ледве покривали її рахунки за газ. Грейс викладала французьку дітям віком до дванадцяти років, які навіть не цікавилися її предметом, у початковій школі

Стенхоуп. Це була та сама робота, на яку вона влаштувалася, аби тільки кудись виходити з дому.

Ґрейс узяла свій телефон, що лежав поруч, і надрукувала повідомлення доньці, яка перебувала менше ніж за десять метрів від неї, на другому поверсі, через кілька стін. Бо саме так зараз спілкуються підлітки. Зачекала. Жодної відповіді.

— Лотте! — поклікала вона знову, цього разу гучніше, і відчула знайомий свербїж у животі від роздратування. Жінка зібгала лист і жбурнула його через усю кімнату до переповненого сміттям відра.

Ґрейс постукала у двері й одразу ж відчинила їх, не дочекавшись дозволу на вхід. Лотте, що сиділа в ліжку, миттєво закрила свій ноутбук. Вираз обличчя дівчини був одночасно неприязним і вразливим. Вона знову пофарбувала своє волосся в рожевий, і цей колір, схожий на цукрову вату, так їй пасував, що Ґрейс була вражена, наскільки красивою стала її неймовірно ідеальна донька. Якби вона могла, то просто стояла б там і милувалася нею. Лотте була вдягнена в шорти та зелений топ, який більше нагадував пов'язку, що ледь прикривала груди. На ній не було ліфчика, проте топ не спадав. «Ти не змерзла?» — хотіла запитати Ґрейс. Тому що вона ніби ввійшла в кліше. Вона перетворювалася на свою власну матір.

— Що? — промовила Лотте, прибираючи один навушник із вуха. — Я зараз зайнята. — І Ґрейс знала, що донька доклала всіх зусиль, аби її тон був достатньо ввічливим. Така вже нова мінімальна планка взаємоприйнятої «ввічливості».

Ґрейс тільки-но відкрила рота, щоб відповісти, проте різко спіймала себе на тому, що не може вимовити жодного слова без хрипіння. Вона швидко окинула очима доньчину кімнату, ніби намагалася знайти якусь підказку. У спальні стояв солодкий запах із нотками смороду від спітнілої білизни та перекинутої рослини, з горщика якої більша частина ґрунту була висипана на підлозі під вікном. На стінах висіли постери з героїнею серіалу «Дивні дива» і якийсь молодиком із «Шерлока», книжкову полицю прикрашали яскраво розфарбована матрешка й купка кільцевих сережок, на приліжковій тумбі причаївся маленький мідний Будда. Погляд Ґрейс скакав від одного об'єкта до іншого, ніби вони могли дати їй відповідь, куди поділася її маленька донька і хто ця незнайомка перед нею.

— Що? — перепитала Лотте, яка більше не намагалася приховати своє невдоволення. А потім пробурмотіла собі під ніс: — Господи.

Це висловлювання не дуже зачепило Ґрейс, вона вирішила не звертати уваги й сконцентрувала свій погляд на очах дівчини. Вони з донькою мають однакові очі — вона це знає, усі їм так кажуть. Такі самі глибоко посажені темно-сині очі, у яких можна потонути. Так колись казав їй Бен.

— Я отримала від школи листа, зміст якого мене непокоїть, — сказала Ґрейс.

2002 рік

Сидячи тут зі своїм розкладним столиком та викладеними на ньому в рядочок ручками, Грейс думала, з якого побиту сюди прийшла. Шлунок почав скручуватися від нервів, і вона почувалася так, ніби знову повернулася до коледжу. Їй двадцять вісім років, а здавалося, що знову вісімнадцять. Над сценою був натягнутий жовтий банер, усіяний лінійними візерунками із зображень світових пам'яток: Тадж-Махалу, Ейфелевої вежі, храму Святого Сімейства. Посеред них виднів виділений жирним зеленим шрифтом напис «Поліглот 2002 року». З'їзд заучок — так називає це Марк, точніше, *називав*. Грейс виправила себе, адже він уже в минулому, вони більше не разом. «З'їзд геніїв — думаю, ти вловиш», — відповіла вона, поки прикріплювала анкету до холодильника, стоячи спиною до співрозмовника й демонструючи свій середній палець.

За кілька сидінь від себе Грейс помітила хлопця в чорному светрі з дірками на зап'ястках, якого бачила на реєстрації. Імовірно, він був молодший від неї, думала дівчина, приблизно на пару років. Але він виглядав як єдина нормальна людина на цьому заході. Поки

Ґрейс міркувала про це, хлопець, ніби міг читати її думки, нахилився до неї:

— Перепрошую...

Зблизька можна було розгледіти його напрочуд запалі щоки та чітко виражену лінію підборіддя, за допомогою якої можна було виміряти кут 90 градусів. Його неслухняне волосся стирчало в різні боки, проте карі очі дивилися прямо на неї.

— Чи не знайдеться в тебе ручки? — запитав незнайомиць.

Ґрейс опустила погляд на свій запас, що лежав на розкладному столику, і якусь мить зважувала, чи він не жартує. У неї були ручки синього, чорного та червоного кольорів, набір маркерів та три простих олівці. І неочікувано вона відчула себе неймовірною зубрилою.

— Здається, що знайдеться, — відповіла Ґрейс. — Вибирай.

Хлопець усміхнувся до неї та нахилився ще ближче через стільці, щоб оглянути її стіл. Він робив це неквапливо, тому в дівчини знову склалося враження, що, можливо, незнайомиць із неї глузує.

— Я візьму синю від «Віс», — нарешті вирішив він.

— Класика. — Ґрейс узяла ручку зі столу й передала йому до рук. — Схвалюю цей вибір.

Хлопець розсміявся та подякував їй. Потім він двічі клацнув ручкою об долоню, ніби перевіряючи її. Дівчина помітила, що в нього гарні пальці. Довгі, з коротко підстриженими квадратними нігтями.

Він відкинувся на стілець, а потім знову різко нахилився вперед, неначе щось штрикнуло його спину.

— Мене звати Бен, до речі.

— Грейс. — Промовивши своє ім'я, вона відчула, як запалали щоки.

Відлуння скреготу в колонках урятувало її. На сцені з'явився чоловік, що возився з мікрофоном. Він був дуже засмаглим, у лляному костюмі, ніби вийшов із книги «Рік у Провансі». Франт двічі постукав по мікрофону й відкашлявся.

— Радий вас усіх бачити, — промовив він та склав долоні разом, — і також вітаю, що ви змогли піднятися так високо. Я Девід Тернер, а ви — одні з найкращих лінгвістів країни.

Грейс озирнулася на хлопця в чорному светрі. Він злегка підняв брови, а вона у відповідь розпахнула очі.

— ...Це означає, що ви були обрані за вашими записаними на відео заявками, — говорив Девід Тернер. — І не побоюся сказати вам, що стандарти цього року захмарні. Ми маємо учасників віком від двадцяти трьох до сімдесяти чотирьох років з усіх куточків Сполученого Королівства. Я думаю, ви погодитесь, що це неймовірно. Що ж, гаразд, сьогодні вранці ми проведемо вступні розмови, і на черзі в нас кілька надзвичайно цікавих спікерів. Справжні веселощі чекають на вас сьогодні після обіду! — Він пробоксував кілька ударів у повітря, і по залі прокотилася хвиля сміху. — Я знаю, що всі ви прагнете скоріше розпочати роботу, тож мені залишається лише побажати вам... — ведучий зробив павзу й підморгнув; Грейс точно бачила, як він це зробив, — *bonne chance, buena suerte, viel Erfolg, удачі, held og lykke* і таке інше!

Грейс обернулася до хлопця в чорному светрі й награно підморгнула:

— Нехай щастить, — сказала вона йому.

— Тобі також, — відповів він і підморгнув із непо-рушним виразом на обличчі.

У їдальні вже подавали обід. Кампус був моторошно порожнім, оскільки тривав позанавчальний час. Грейс не була голодною, але вибрала собі картоплю в мундирі розміром із цеглину та якийсь не першої свіжості салат, очікуючи на дівчину, яка була в черзі за нею, щоб не сидіти наодинці. За своїм обіднім столом вони не-вдовзі були оточені, як то кажуть, *зубрилами*. Розмова зайшла про відмінювання, кирилицю та клінгонську мову, і Грейс мимоволі всотувала цю інформацію. Але, хоча дівчина й була занурена в діалог, вона прекрасно знала, що хлопець у чорному светрі з дірками в рукавах час від часу дивився на неї з іншого боку їдальні.

Друга половина дня пролетіла в шаленому темпі лінгвістичних спарингів, і Грейс перебувала у своїй стихії — і в доброму гуморі. Вона була неперевершеною у французькій, іспанській, японській, польській, голландській мовах. Учасники заходу мали читати на швидкість — встигнути прочитати сотні фраз за десять хвилин, а також синхронно перекладати й вести критичні дискусії з непередбачуваних питань, де на відповідь виділяли лише шістдесят секунд. Крім того, вони намагалися вивчити румунську за годину. Грейс ніби відключалася, її мозок і тіло автоматично видавали слова. Вона наполегливо вчилася саме заради цього. Дівчина вкладала в опанування лінгвістики десять тисяч годин свого часу, але навчання давалося їй легко.

Ніби слова, речення, мовні структури завжди були в її голові, ховалися в корі головного мозку і їй лише потрібно було дістати звідти ці знання. Вона розуміла, що Девід, чоловік у лляному костюмі, мав рацію щодо учасників. Вони всі були неймовірно талановиті, тому, скоріш за все, думали про себе так само, як і Грейс. Протягом останніх трьох років вона намагалася взяти участь у цьому конкурсі, але кожного разу щось зупиняло — можливо, відчуття, що її знань недостатньо. Минулого року дівчина навіть заповнила анкету, проте так і не надіслала. А тепер, коли Грейс опинилася тут, вона не могла повірити, що відмовляла себе від такої втіхи. І наразі вона бажала цього. Понад усе на світі жадала перемогти.

Коли Грейс зайшла до бару студентської профспілки, де мало відбутися нагородження, той хлопець уже сидів там. У залі стояв затхлий запах диму та дезінфекційних засобів, і у Грейс, ніби за умовним рефлексом, миттєво з'явилося бажання випити. Вона вагалася, тоді Бен запросив її присісти поруч, посуваючись, щоб дівчині було достатньо місця. Потім він дістав із кишені ту саму синю ручку та вручив їй.

— Дякую, — сказав хлопець. — Мій секретний шарм. *Le Bic bleu...*

— Ха, — промовила Грейс. — Сподіваюся, що він спрацював.

Ручка була теплою в тому місці, де Бен тримав її в долонях, і у дівчини різко виникло бажання піднести її до лица, вдихнути запах, який залишили його пальці.

На столі стояло вино — Грейс наповнила ним свій келих і простягнула пляшку новому знайомому:

— У мене таке відчуття, що ми мали б пити «укус змії з чорним».

— Згоден. Або тепле дешеве пиво.

Столи навколо них почали займати інші учасники. Грейс помахала рукою консультантці з підбору персоналу, з якою вона обідала в їдальні. Девід Тернер вийшов наперед усієї зали, а позаду нього на барній стійці виднів срібний трофей.

— Тож як у тебе все пройшло? — запитав Бен.

— Думаю, що доволі добре, — відповіла Грейс. — А в тебе?

— Ага, — кивнув він.

— Ага? — розсміялася дівчина. — Що це значить?

— Оке-е-ей... ми трохи відстаємо від графіка, тому пропоную розпочинати. — Девід Тернер підвищив голос, щоб його було чути серед навколишньої балаканини. — Ще раз хочу подякувати всім за участь у конкурсі. Я з гордістю можу сказати...

Грейс намагалася сконцентруватися на об'яві, але, безсумнівно, відчувала на собі палкий погляд Бена. Вони сиділи настільки близько, що його запах ударяв у ніс дівчини. Такий вогкий та легкий аромат, який нагадував зиму.

— ...І тому я одразу переходжу до третього місця. — Девід Тернер підняв долоню над своїми очима й вишукував когось у залі. Тепер він заволодів увагою Грейс. Вона намагалася тримати себе в руках.

— Аріелю Джонсе, ви десь тут?

Грейс та її сусід повернулися обличчям до ведучого й заплодували, поки худорлявий чоловік із дурнуватими вусами забирав свій приз. І, можливо через

сп'яніння від вина, дівчина мала дивне відчуття, ніби вже проживала цей момент раніше.

— ...І призер, що посів друге місце з результатом у сто шістдесят три бали та виграв стофунтовий ваучер на книгу з «Foyles»... — Девід Тернер зазирнув у свій папірець, — Бен Керр. Вітаю!

Підводячись із місця, хлопець у чорному светрі поглянув на Грейс. На мить у нього на обличчі промайнуло здивування, відтак він пішов отримати свій приз. У душі дівчини зароджувалось якесь відчуття, якого вона не розуміла. Її долоні гули від оплесків, і вона раділа за Бена, дійсно раділа. Та й він ніби непоганий парубок. Але водночас їй було неприємно думати про те, що він обігнав її за результатами в такій справі. Грейс не мала гадки, чому для неї це так важливо — намагатися щось довести, бо це ж просто безглузде невелике змагання і...

— ...І забирає титул «Поліглот року» з результатом у сто шістдесят чотири бали — підкреслюю, пані та панове, що лише один бал відділяє нашого переможця від шановного призера, який посів друге місце... Грейс Адамс. Мої щирі вітання, Грейс. Оплески!

Дівчині знадобилася мить, щоб усвідомити, що Девід Тернер оголосив її ім'я. Усі в студентському барі розвернулися на своїх стільцях.

— Піднімайтеся, Грейс, — покликав ведучий.

І коли вона встала з місця, усі погляди були спрямовані на неї. Бо вона переможниця, вона, чорт забирай, прийшла й виграла. Грейс намагалася, але не змогла зберегти на обличчі стриманий вираз, поки йшла до барної стійки. Цей день виявився таким

насиченим для неї, і вона усвідомила, наскільки щасливою він її зробив. Дівчина почувалася так уперше відтоді, як Марк, точніше, як *вона і Марк* вирішили розійтися. Хоча насправді Грейс перестала отримувати такі емоції ще задовго до тих подій.

Хтось простягнув їй бокал шампанського та срібну нагороду. Їй намагалися вручити ще й конверт, але руки Грейс були й так зайняті, тому лавреатка не змогла його забрати.

— У такому разі я можу прочитати за вас, — ведучий розгорнув конверт, — що, завдяки підтримці наших добрих друзів із «Language Matters», ви виграли відпочинок на вихідні для двох у прекрасному готелі «Kerensa» в Корнуоллі...

Грейс не уявляла, скільки часу знадобиться, щоб натовп навколо неї розсіявся. Дівчина все всміхалася й всміхалася, пила та пила — її обличчя вже почало боліти від напруження. І раптом вона й хлопець у чорному светрі з дірками на зап'ястках залишилися біля барної стійки наодинці.

— Я знав, що це будеш ти. — Він нахилився до неї так, що вони майже торкалися одне одного. — Тієї самої миті, коли побачив усі ці ручки, викладені в одну лінію, ніби невелика канцелярська армія, я знав, що вже програв тобі. Хоча лише на один бал. — Бен цокнув язиком. — Я наступаю тобі на п'яти.

Вона налила собі вина з пляшки, що стояла на барі, у бокал для шампанського.

— Чорт забирай, якби тільки твій приз був ваучером із «M&S»! Ти ж знаєш, що тобі треба купити новий светр, чи не так?

— А ти гостра на язик, Грейс, — відповів хлопець.

І, коли Бен промовляв її ім'я, у його голосі було щось таке, немов вони вже давно знайомі. Від цього в її животі пурхали метелики.

— Тож вихідні в шикарному готелі... це доволі класно.

— Ага. Річ у тому, що я не зможу цим скористатися.

— Що? Чому ні?

— Мені нема з ким поїхати туди. — Грейс поставила бокал на стійку. — Гарзд, я розумію, як це звучить, але я розійшлася зі своїм хлопцем місяць тому. А всі інші... Підбирається вже такий вік, ну, ти знаєш... — Її голос стихнув, вона не хотіла думати про це.

— От трясця. Вибач.

— Пусте. — Дівчина знизала плечима. — Але було б ще гірше, якби ми залишилися разом. Я не хочу дітей, і виявилось, що це було вирішальним чинником.

Принаймні так пояснив їй Марк. Але, повертаючись спогадами до того жахливого вечора в ефіопському ресторані в районі Кентіш-Таун, Грейс знала: якби вона сказала, що відчайдушно хоче створити сім'ю, це все одно було б хибним рішенням. «Вибач, мила, — говорив хлопець, дивлячись на неї через маленький стіл. — Я кохаю тебе, але не думаю, що зможу так жити й надалі». Марк вів розмову так, ніби був ветеринаром, який радить приспати хворого улюбленця. Вони їли коржикки інджери з тушкованим м'ясом, і Грейс боролася з імпульсивним бажанням перехилитися через стіл та розмазати їжу по його занадто стурбованому обличчю. Що завгодно, аби тільки зупинити це болюче відчуття у грудях.

Дівчина вибралася із цих стосунків, і до ладу, — вона була в цьому впевнена, навіть якщо часом думала інакше. Адже, поки вони жили разом, Марк мав жінок на стороні. Вона підозрювала, знала, відчувала це своїм нутром. Він навіть не намагався приховувати цей факт, але Грейс вирішила залишатися сліпою. Вона була одержима ним до божевілля, а врешті-решт виявилось, що він і не надто був у неї закоханий, тому три роки взаємин пішли на смітник.

Поруч із нею відкашлявся Бен.

— Вибач. — Грейс блимнула очима. — Не маю жодної гадки, чому я, в біса, щойно розповіла тобі все це.

— Важкий день? — запитав він і розсміявся.

— Важкий день, — погодилася вона. — До того ж я достатньо сп'яніла.

— Хто ж знав, що тут буде така тусовка?

Тоді вони поглянули одне на одного, і дівчина спіймала себе на думці, що не хоче зводити очей із Бена. Повітря навколо них було сповнене невпевненості, ніби вийшло з рівноваги.

— Ми могли б розділити приз. — Слова вилетіли з вуст Грейс швидше, ніж її мізки встигли проаналізувати ситуацію. — Тобто, подумай, у цьому й була вся суть. Виграла я, але це міг би бути ти. — Вона взяла з бару конверт і помахала перед ним. — Хочеш поїхати зі мною?

Промовивши це, дівчина не могла повірити в те, що зробила. Вона хотіла забрати слова назад, але водночас — ні. Якась частина неї думала: «Гра почалася».

Хлопець у чорному светрі запустив руку у своє волосся, оглядаючи Грейс.

— Гаразд, — відповів він після павзи. — Чом би й ні?

— Гаразд, — повторила вона й кивнула, ніби намагалася зрозуміти, що він тільки-но сказав.

— Я маю на увазі, що радше забрав би трофей, але якщо ти наполягаєш...

І тепер вони обидва розсміялися через цю божевільну витівку, яку запропонували одне одному. Несамовитий, нестримний сміх на межі, бо кожен із них тієї миті знав, що вони зроблять це. Вони знали, вони були глибоко впевнені, що це відбудеться.